

СТАРЧЕСКА ПОУКА

Единъ старецъ се връщаль отъ града. Отбилъ се, да си почине подъ върбитъ край рѣката. Тамъ заварилъ воловарчета да пасатъ говеда. Тѣ играели нѣкаква игра.

Изведнажъ най-малкото воловарче започнало да скубе единъ храстъ, който му прѣчелъ при играта. Напъвало се то тъй-инѣкъ — храстътъ не излиза.

Видѣлъ го старецътъ и му рекълъ:

— Я опитай по-напредъ да изтръгнешъ ей това, малкото храстче!

Воловарчето присегнало, уловило храстчето и го измъкнало.

Тогава старецътъ му показаль друго, по-голѣмо храстче, и казалъ:

Измъкни и това!

Воловарчето уловило и него, напънало се съ две рѣце и го измъкнало съ буца прѣстъ.

— Ха сега, — казалъ старецътъ,

— опитай пакъ да изскубешъ храста, който одеде не можѣ да изтръгнешъ.

Воловарчето сграбило съ две рѣце храста, изгърбило се силно, напънало. Но колкото и да се силѣло — не могло да го изскубе.

Старецътъ поклатилъ глава и рекълъ на друго воловарче:

— Я му помогни!

Дветѣ воловарчета уловили храста и съ голѣма мжка го измъкнали.

Тогава старецътъ се обърналь къмъ всички и казалъ:

— Запомнете, деца, че лошитѣ навици сж като тия храсти. Докато сж още малки, лесно можешъ да се отървешъ отъ тѣхъ. Ала когато порастнатъ, закоравяватъ и пущатъ дълбоки корени въ сърдцата ни. Тогава човѣкъ самъ не може да се отърве отъ тѣхъ, а трѣбва да вика други да му помагатъ.

Преразказа:
Е. Кювлиевъ

